

¹²Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! ¹³Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! ¹⁴Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, ¹⁵hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád.

Ünneplő Gyülekezet!

Konfirmáció. Azt jelenti ez a szó, hogy megerősítés. Az evangélikus egyházban általában a 12-14 éves fiataloknak azt a vizsgával egybekötött ünnepi szertartását nevezzük így, amely után úrvacsorát vehetnek, és a gyülekezet felnőtt tagjaivá fogadja őket. Mindennek alapja az a hitvallás, amelyet a konfirmáció során elmondanak, illetve megerősítik a keresztelésük során a szüleik és keresztszüleik által fölöttük kimondott hitvallást a saját szavaikkal. Sokan – én magam is – ma erre az eseményre emlékezünk pünkösdkor, hiszen sok helyen épp ezen az ünnepen tartják, tartották a konfirmációt. A gyerekek esetében mi néhány éve áthelyeztük szeptember elejére ezt az alkalmat, és öröm, hogy 13-an készülnek az idei évben is, hogy megálljanak majd az oltárnál. Ezzel együtt az idei pünkösdön visszatér a konfirmáció ünnepe pünkösdre, mert négy felnőtt úgy érezte, hogy fontos lenne számára a konfirmáció eseménye; szeretnének megállni egy pillanatra, és úgy indulni tovább. Személy szerint én nagyon örülök ennek a döntésnek, amelyet hiszem, hogy Isten munkált bennetek. Azt is elmondhatjuk, hogy egy hosszabb felkészülés után vagytok most itt, és – bár lehet, hogy sokan a vizsgát is várnák, de ez a vizsga már megtörtént akkor, amikor a felkészülés során beszélgettünk, hiszen nem arról van szó, hogy vissza tudtok-e mondani egy-egy megtanult szöveget, hanem arról, hogy megismertétek a Szentírást és egyházunk Szentírásán alapuló tanítását, és azt a magatokénak érzitek. Ez megtörtént, most az ünnep van hátra, az az ünnep, ami – reménységem szerint – mindannyiótok számára egy új kezdet lehet. De talán nem csak nektek, hanem rajtatok keresztül, titeket látva és hallva sokak számára egy új indulás lehtősége fogalmazódik meg, hiszen erről szól a pünkösöd ünnepe. Egy új indulásról, méghozzá – ahogy Pál fogalmaz: *ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.*

Négyen, négy különböző élethelyzetből, más-más kiindulási alappal érkeztek ide a mai napon, hogy Isten színe előtt megálljatok. Mindazt, amit eddig átéltetek, megtapasztaltatok, kaptatok a szüleitektől, környezetetektől természetesen fontos dolgok. Pál nem is ezekről beszél, amikor azt mondja, ami mögöttem van elfelejtve...

De érdemes egy pillantást vetni a tanítványokra, akik pünkösöd után egészen új életet kezdtek. Elfeledkezve arról, hogy korábban félelemben éltek, hogy előtte még az életük felől aggódtak, hogy mennyi szorongás, a mindennapi megélhetés gondjai feszítették őket. Aztán találkoztak Jézussal, volt egy tanulási folyamatuk, és végül a Szentlélekkel betöltekezve, erőt kaptak, és ez az erő vezette, hajtotta őket, elfelejtve mindent, ami másodlagos, csak egy cél hajtotta őket – Jézussal lenni. Mert megtapasztalták, hogy nincs semmi, semmi, ami ennél jobb ezen a világon. Átélték, hogy Jézus közelében nincsenek egzisztenciális gondok, mert ő a semmiből is tud kenyeret tenni az asztalra, Jézus közelében nincs betegségtől vagy haláltól való félelem, mert ő meggyógyít, feltámaszt, Jézus közelében nincs aggodalom, mert ő még a háborgó tengert is lecsendesíti. És megtapasztalták azt is ezek a tanítványok, hogy Vele mindezekre ők is képessé válnak. Ezt élük át pünkösöd ünnepén, amikor beléjük árad a Lélek. Megújul az életük, új kezdetet, új lendületet kapnak.

Ennek a világnak ma a vírus árnyékában nagyon nagy szüksége lenne már erre az új kezdetre. Hogy az emberek letegyék végre az álarcukat, és egy nagy levegőt vegyenek, és elinduljanak. Szükségünk lenne a Léleknek erre a megújító fuvallatára, arra a mindent kitisztító szélre, ahogyan a tanítványok szélrohamhoz hasonló zúgás kíséretében, tüzes lángnyelveket láttak leereszkedni, úgy van szükségünk nekünk is erre a külső és belső megtisztulásra. Mert itt erről van szó. A szél, ami elfújja a felszínen lévő dolgokat, és a tűz, amely kiéget és ezáltal belülről tisztít.

Mai igénkben Dávid király életének ilyen megújulásába pillanthatunk bele, az 51. Zsoltár révén, amely kétségtelenül a világ egyik legszebb bűnbánati imádsága. És azt gondolom, hogy egy-egy úrvacsoravétel előtt, vagy akkor, amikor úgy érezzük, hogy bűneink erőt vesznek rajtunk ezt a Zsoltárt kellene imádkoznunk. Mert Dávid király Isten elé viszi a legbelsőbb dolgait. És volt mit. Mert ahogyan a Zsoltár felirata is elmondja, akkor imádkozza Dávid ezt a bűnvalló imádságot, amikor „mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz” – tehát, amikor Isten ítéletet hirdetett bűne felett, mert megkívánt egy férjes asszonyt, akit magáévá tett, a férjet pedig fondorlatos módon a halálba küldte. Tehát a tíz parancsoltnak nagyjából a felét elbukta. Ő, Dávid, Izrael legnagyobb királya, akinek neve olyannyira fennmaradt, hogy Jézust is Dávid fiának nevezik több helyen, és higgyük el, nem a bűnei miatt.

Dávid király bűnvalló imádságának ma csak egy részletébe kapunk bepillantást. A mély bűnbánat után, már az megújulásról, a felemelésről, az új kezdetéről szól Dávid imája:

¹²Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! ¹³Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! ¹⁴Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, ¹⁵hogy taníthassam utaidra a hűtlenekeket, és a vétkesek megtérjenek hozzád.

Dávid a lélek megújulásáról beszél. De nem egyszerűen arról, hogy az ő élete megújuljon, hanem arról a Lélekről szól, amelyet az Isten ad. Szent lelkedet ne vedd el tőlem – mondja – mert tudja, hogy ez az a Lélek, amelyre igazán szüksége van, ez az, ami valóban meg tudja változtatni, tisztítani, újíteni az életét. A héber nyelvben ez a lélek a ruah elohim – az Isten lelke – amely a teremtéskor ott lebegett a vizek felett. És Dávid is erre utal. Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem. Az embernek nem egyszerűen az élete megújulására van szüksége, hanem arra, hogy Isten újjá teremtsen. Pál írja: Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. (2Kor 5,17).

Dávidnak újjá kell születnie. Mert abból ami korábban volt nem maradhat semmi. Az az ember – a gyilkos, a parázna, a hazug – az nem állhat meg sem az Isten, sem emberek előtt. De Isten képes arra, hogy újjá teremtsen, hogy új élettel ajándékozza meg.

Nem kell eljutnunk Dávid mélységeibe ahhoz, hogy ez az új teremtés a miénk lehessen. De egy biztos, a bűneink letételére nekünk is ugyanúgy szükségünk van. Ezért kezdtük ezt a mai istentiszteletet is a gyónással, a bűnbánattal. Letéve mindazt, ami terhel, ami megakadályoz abban, hogy teljesen megújuljon az életünk.

Ezután pedig nekünk is kérni kell: újítsd meg bennem az erős lelket! Ahogyan ezt Dávid is tette, vagy tették a tanítványok, akik együtt voltak és imádkoztak, mielőtt kiáradt a Szentlélek rájuk. De több helyén a Szentírásnak olvashatjuk azt, hogy miután imádkoztak a lélekért, akkor töltetett ki rájuk. Ezt mi sem spórolhatjuk le. Kérni kell, kérni a megújulást, imádkozni azért, hogy adja Isten az Ő Szentlelkét nekünk. Most is ezt tesszük, a konfiráció erről szól, hogy imádkozunk a megújító, erőt adó, támogató Lélekért, hogy árássa ki gazdagon az Isten a konfirmandusokra éppen úgy, mint miránk. Mert nem csak nekik, négyüknek van szüksége erre a Lélekre. Ahogy említettem is – az egész világnak ma nagy szüksége lenne rá. De ahhoz, hogy a világ megújuljon, szükség van rád és rám, arra hogy Isten Szent lelke kiáradjon a mi életünkbe, hogy megújuljunk. Mert rajtunk keresztül munkálkodva fogja a Lélek ezt a világot is megújulni. Ahogyan Dávid is imádkozza: ¹⁴Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, ¹⁵hogy taníthassam utaidra a hűtlenekeket, és a vétkesek megtérjenek hozzád.

Vagy, ahogy Pünkösdi napján a tanítványok példája is mutatja – az ő életük megújult, és rajtuk keresztül sokak számára hirdették az evangélium, az örömhír.

Kedves Konfirmandusok! Azért, hogy ma megújulhat az életetek. Isten elküldi hozzátok, nektek, de veletek együtt nekünk is a megerősítő Lelket. Gyertek, kérjük Őt, hívjuk Őt, várjuk Őt!